

dommen til en Arvefæsteafgift eller med andre Ord konverteret den Prioritet, som skulde være udredet i Penge til en Afgift i Korn eller andet. Hvorfor skal da denne Prioritet betragtes paa anden Maade end andre Prioriteter. Det mærkelige Forhold vil kunne fremkomme, at to Ejendomme, der ligge i samme Kommune og ved Siden af hinanden, som ere af samme Størrelse og af samme Ydeevne, ville blive takserede til Ejendomsskyld paa ganske forskellig Maade, idet den ene er fri for Arvefæsteafgift og den anden har en saadan til et Beløb af den halve Værdi. Den fri Ejendom, som ingen Arvefæsteafgift har, men hvorpaa der i Stedet derfor hviler en Prioritet, der svarer dertil, skal altsaa betale en meget højere Ejendomsskyld, end den Ejendom, som har faaet en Del af sine Prioriteter omdannet til Arvefæsteafgifter. Dette forekommer mig at være saa unaturligt, at jeg slet ikke kan tænke mig, at Folketinget og den højtærede Finansminister i det lange Løb ville holde fast ved Bestemmelsen derom.

Dernæst har der været talt meget om, hvorvidt Besætning og Inventarium paa Ejendommene til en vis Grad bør medregnes under Vurderingen. Da Landstinget i Fjor havde opstillet sit Forslag — jeg skal straks komme nærmere ind paa det — vakte det megen Bevægelse. Det blev fra alle Sider fremhævet, at det var forfærdelig urimeligt, at man vilde lægge en Grundskat paa Løsøregenstande som Besætning og Inventar, og at man overhovedet vilde medregne disse Ting til Ejendommen. Al den stærke Kritik, der kom frem over for Forslaget, er i det væsentlige nu bortdunstet, thi den højtærede Finansminister har selv foreslaaet, at Besætningen skal tages med, og Folketinget har vedtaget det i en ganske vist efter min Mening urigtig Skikkelse. For Inventarets Vedkommende har man udelukket alle smaa Inventarstande, Harver, Plove, Vogne o. s. v., men har derimod medtaget visse faste Maskiner, nemlig saadanne, som drives ved Damp-, Vind- og Hestekraft, altsaa ogsaa Tærskværker, der drives ved Hestekraft. De skulle tages med, men ikke andre Ting. Det er mig umuligt at indse det rationelle i en saadan Bestemmelse. Jeg kan ikke forstaa, hvad det skal betyde, og jeg skal tillade mig at gøre opmærksom paa, at det, som var Grundlaget for Landstingets Opfattelse, var, at den nøgne Ejendom, dette Ord taget i en anden Forstand end den, hvori jeg brugte det før, nemlig som fremhævende Jorden i Modsætning til

de paa Ejendommen værende Ting, ikke er i Stand til at give Udbytte, uden at der bliver anvendt Arbejdskraft og Kreaturer derpaa. Besætning og Inventar ere ganske nødvendige til at give Ejendommen Værdi. Vi vare imidlertid her i Landstinget meget vel opmærksomme paa, at det ingenlunde kunde gaa an at tage Hensyn til den øjeblikkelig tilstedeværende Besætning eller det øjeblikkelig tilstedeværende Inventar. Vi gik tværtimod ud fra, at man kunde udfinde den Værdi, som Ejendommen har efter det Udbytte, den under Hensyn til dens almindelige Beskaffenhed med det fornødne ordinære Substrat af Maskiner og Redskaber kan give. Derved vilde man komme til en virkelig retfærdig og hensigtsmæssig Ordning af dette Forhold. Men hvad gør man nu? Nu har Folketinget i Stedet for lagt Vægten paa „den paa Ejendommen værende Besætning“, uden alt Hensyn til, om det er Ejerens eller en andens. Jeg ser bort fra Forholdet mellem Ejer og Forpagter; thi man kan meget godt sige, at den Besætning, der tilhører Forpagteren, skal tages med. Men hvis jeg har Heste eller andre Kreaturer staaende paa en fremmed Ejendom, skulle de ogsaa regnes med; thi det er den paa Ejendommen værende Besætning, det kommer an paa. Og ganske bortset fra dette, som forholdsvis let kan rettes, er der den principielle Indvending at gøre, at der er mange Tilfælde, hvor det i Virkeligheden slet ikke er en til Ejendommens Drift hørende Besætning, som findes paa den. Jeg skal saaledes nævne, at der i Nutiden er adskillige, som opdrætte kostbare Avlsdyr, Heste eller Kreaturer, hvilke ere af stor Vigtighed for dem; de kunne have mange saadanne Avlsdyr, men de ere uden al Betydning for Ejendommens Økonomi som Landejendom. Efter Forslaget skulle de dog tages med. Intet forekommer mig urimeligere. Hvis der fremdeles paa en Bondegaard, som ligger i Nærheden af en By eller ved en Fabrik paa Landet, er en stor Fødningsanstalt, hvor Kreaturerne ikke fodres ved Hjælp af de Produkter, Jorden frembringer, men med Mask eller paa anden lignende Maade, altsaa med Foderstoffer, der tilføres fra Fabrikken, skal ogsaa denne Fødningsanstalts Besætning tages med, uagtet Talen er om Løsøregenstande, som ikke i fjerneste Maade staa i Forbindelse med Ejendommen som Landbrugsejendom. Jeg haaber imidlertid, at hele dette Spørgsmaal maa blive løst ved velvillig Imødekommen fra alle Sider, saa at man ogsaa